

Î N C H E I E R E

21 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Nina Vascan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Vechiu Vadim împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vechiu Vadim împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Orhei cu privire la contestarea actelor administrative,

c o n s t a t ă :

La 09 februarie 2015 Vechiu Vadim a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Orhei (în continuare – IFS pe raionul Orhei) cu privire la contestarea actelor administrative.

În motivarea acțiunii a invocat că, IFS pe raionul Orhei a emis decizia asupra cazului de încălcare a legislației nr. 2216-c din 02 decembrie 2014 prin care a încasat la bugetul de stat impozitul pe venit pentru anul 2013 în sumă totală de 48664 de lei, suma majorării de întârziere în mărime de 2111 lei și sancțiunea fiscală în mărime totală de 49644 de lei.

Menționează că, prin decizia nominalizată, IFS pe raionul Orhei a constatat în concordanța cu informația parvenită de la Poliția de Frontieră, că Vechiu Vadim desfășoară o activitate de întreprinzător fără a fi înregistrată în modul corespunzător la organele înregistrării de stat și Serviciul Fiscal, obținând venit ilicit în sumă de 295682 de lei și că nu a depus declarația cu privire la impozitul pe venit pentru anul 2013, eschivându-se de la calculul și plata impozitului pe venit pentru anul 2013 în sumă totală de 48644 de lei.

Susține că prin decizia IFS pe raionul Orhei nr. 37-c din 22 ianuarie 2015 a fost respinsă contestația împotriva deciziei nr. 2216-c din 02 decembrie 2014, ultimul fiind obligat să execute decizia contestată.

Opinează că deciziile nominalizate poartă un caracter ilegal și urmează a fi anulate.

Vechiu Vadim solicită admiterea acțiunii, anularea deciziilor nr. 2216-c din

02 decembrie 2014 și nr. 37-c din 22 ianuarie 2015 emise de IFS pe raionul Orhei, ca fiind emise contrar prevederilor legii și cu încălcarea procedurii stabilite.

Judecătoria Orhei prin hotărârea din 01 martie 2017 a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Vechiu Vadim împotriva IFS pe raionul Orhei cu privire la anularea deciziilor IFS pe raionul Orhei nr. 2216-c din 02 decembrie 2014 și nr. 37-c din 22 ianuarie 2015. A anulat suspendarea executării deciziei IFS pe raionul Orhei nr. 2216-c din 02 decembrie 2014, aplicată prin încheierea Judecătoriei Orhei din 07 septembrie 2016, după rămânerea definitivă a hotărârii.

În susținerea poziției, prima instanță a reținut că Vechiu Vadim era obligat în temeiul legii să depună declarație pe venit pentru anul 2013, ceea ce a constituit suma de 295682 de lei, iar prin nedeclararea veniturilor respective, primul eschivându-se de la plata impozitului pe venit, a prejudiciat bugetul de stat în sumă de 48644 de lei.

La fel, instanța a constatat că IFS pe raionul Orhei corect a încasat penalitatea de întârziere în sumă de 2111 lei pentru netransferarea în termen a impozitului pe venit calculat suplimentar și corect a aplicat sancțiunea fiscală în mărime totală de 496444 de lei.

Totodată, prima instanță nu a stabilit încălcarea de către IFS pe raionul Orhei a normelor legislației în vigoare la emiterea deciziilor contestate și pe cale de consecință a respins acțiunea ca neîntemeiată.

Curtea de Apel Chișinău prin decizia din 17 octombrie 2017 a respins apelul declarat de Vechiu Vadim și a menținut hotărârea Judecătoriei Orhei din 01 martie 2017.

La 03 ianuarie 2018 Vechiu Vadim a predat oficiului poștal cererea de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017 (recursul fiind înregistrat în Curtea Supremă de Justiție la 04 ianuarie 2018), solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului și-a exprimat dezacordul cu hotărârea și decizia recurată, invocând motivele de fapt și de drept inserate în cererea de apel.

Consideră că transportarea călătorilor din Moldova în Cehia și încasarea unui venit sunt presupuneri ale intimatului.

Opinează că nu are statut de antreprenor în sensul art. 27 din Legea cu privire la antreprenorat și întreprinderi nr. 845 din 03 ianuarie 1992, de altfel cum eronat este indicat în decizia IFS pe raionul Orhei.

Conform art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art.434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Complețul de admisibilitate constată faptul că din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017 (f.d. 191-198), însă aceasta a fost expediată participanților la proces prin scrisoarea de însoțire cu nr. de ieșire 15439 din 07 noiembrie 2017 (f.d. 199), iar cererea de recurs a fost predată oficiului poștal la 03 ianuarie 2018, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe plic (f.d.209). Prin urmare, calea de atac se consideră exercitată în termen.

Alegațiile invocate în recurs precum că transportarea călătorilor din Moldova în Cehia și încasarea unui venit sunt presupuneri ale intimatului nu pot fi reținute de instanța de recurs, deoarece conform explicației depuse în scris la 13 noiembrie 2014 (vol.1, f.d.28 verso), însuși recurentul a confirmat faptul încasării

cheltuielilor pentru transport.

Cu referire la argumentele din recurs precum că nu are statut de antreprenor în sensul art. 27 din Legea cu privire la antreprenoriat și întreprinderi nr. 845 din 03 ianuarie 1992, de altfel cum eronat este indicat în decizia IFS pe raionul Orhei, instanța de recurs menționează că acțiunea de transportare a călătorilor de către recurent reprezintă o activitate de întreprinzător, or în conformitate cu art. 1 și art. 9 din Legea cu privire la antreprenoriat și întreprinderi, antreprenoriat este activitatea de fabricare a producției, executare a lucrărilor și prestare a serviciilor, desfășurată de cetățeni și de asociațiile acestora în mod independent, din proprie inițiativă, în numele lor, pe riscul propriu și sub răspunderea lor patrimonială cu scopul de a-și asigura o sursă permanentă de venituri. Impunerea activității de antreprenoriat se face în modul stabilit de legislația fiscală.

Completul de admisibilitate evidențiază faptul că argumentele invocate în cererea de recurs (vol.2, f.d.201-203), în esența lor, sânt similare argumentelor înserate în cererea de apel (vol.2, f.d.151-152), prin urmare, nu pot fi reținute și nu urmează a fi reiterate în ordinea de recurs. Mai mult decât atât, solicitarea recurentului formulată în cererea de recurs privind „admiterea apelului depus” evidențiază faptul că cererea de recurs *de facto* este o transpunere a motivelor din cererea de apel în cererea de recurs.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează că în cererea de recurs formulată recurentul nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, circumstanță care în esență face imposibilă exercitarea de către instanța investită cu realizarea căii de atac, prin controlul legalității deciziei recurate.

Or, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

Ca urmare, necoresponderea recursului exigențelor prestabilite în alin. (1) al art.437 din Codul de procedură civilă, și care nu conține esența și temeiurile lui, argumentul ilegalității actului de dispoziție atacat, precum și propunerile respective, constituie temei de inadmisibilitate a recursului în cauză.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, în esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsește în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului, or, recursul este o cale de atac de drept vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat, iar argumentele care au fost deja supuse examinării și

aprecierii juste de către instanța de apel prin prisma art.130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Mai mult, completul de admisibilitate relevă că Vechiu Vadim a depus cererea de recurs, după ce a avut posibilitate de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr. 21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

În acest sens, completul de admisibilitate reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că “... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat cauza sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Vechiu Vadim, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

A considera inadmisibil recursul declarat de Vechiu Vadim împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vechiu Vadim împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Orhei cu privire la contestarea actelor administrative.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan